

Bedoin Journaal '*Etmaaltjes*'

2017

Jos van den Bosch

Bedoin Journaal 2017 *'Etmaaltjes'*

Door Jos van den Bosch.

Kollums geschreven tijdens ons driemaandelijks verblijf in 2017 in Bedoin.

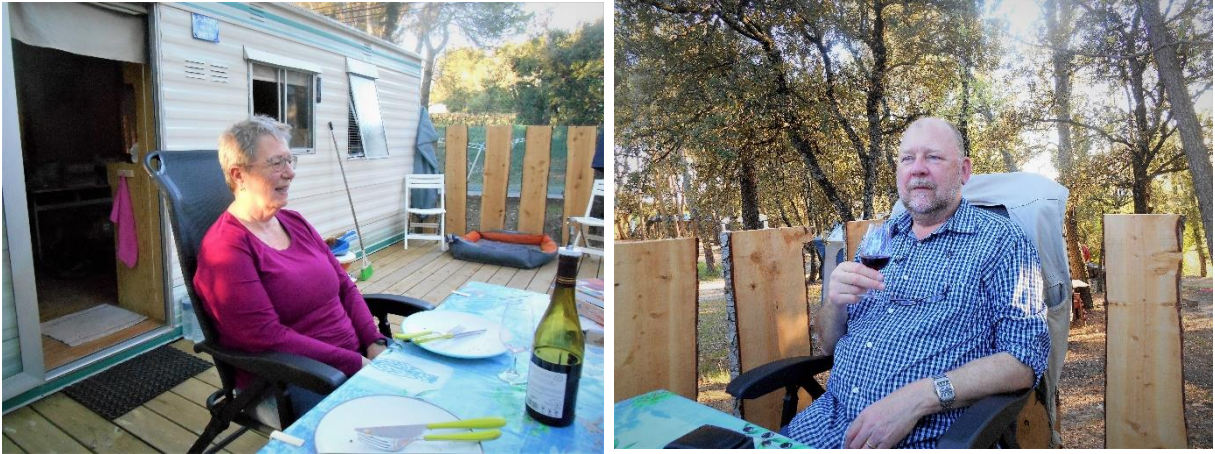
Bedoin juni 2017

Inhoud

Drama's	5
De Pil	7
Battle of the Batts.....	10
Eigen huisje eerst!.....	14
Je talen!	17
Lang leve de Provence!.....	20
Vliegende dassen.	24
32 Jaar,	27

Drama's

We zitten aan tafel voor de voortent, 's avonds. We krijgen gratis en

voor niet een theatraal drama voorgeschoteld. Tot mijn verbazing zie ik vanaf mijn stoel, dat twee fietsers door een auto worden klemgereden. De fietsers, een man en een vrouw belanden in de stijl oplopende berm. De achteropkomende auto's vormen al snel een file. Uit de auto komt een tierende vrouw, met lang krullend haar tevoorschijn. Ze duwt de vrouw op de fiets omver en vliegt de man aan onder het schreeuwen van allerhande kreten. Ze trekt de man aan zijn shirt en scheurt het bijna van zijn lijf. Hij schreeuwt dat ze hem wel dood had kunnen rijden door deze roekeloze manoeuvre. Zij antwoordt: "Ik hoopte 't, ik hoopte 't!". Inmiddels heeft zich aan deze zijde van het hek een heuse menigte verzameld, die geïnteresseerd toekijkt en de zaak op de voet volgt. Iedereen denkt dat het een ordinaire verkeersruzie is. Maar als de roodharige vrouw met haar armen op de autoruit gaat slaan en in snikken en huilen uitbarst, dan wordt wel duidelijk dat het hier om een relationeel drama gaat op Provençaalse wijze.

Jean-Bah en hulpje Jean-Luc, komen op het lawaai af, gealarmeerd door de file die is ontstaan en proberen de kemphanen, de omvergereden fietsvrouw is ook actief geworden met trappen, slaan en schelden. "Ik maak ze dood! Ik maak ze dood!!" en ze stormt op de

man af, die inmiddels naar de voorkant van de auto gevlucht is. Hij probeert zich met ontbloot bovenlijf weer enigszins toonbaar te maken. Jean-Luc en Jean-Bah werpen zich, met doodsverachting in de wringende menigte en roepen dat dat 'doodmaken'

maar beter achterwege gelaten kan worden. De fietsers kunnen daardoor het toneel redelijk ongeschonden verlaten.

Jean-Bah rijdt de auto naar het parkeerterrein van de camping en Jean-Luc leent zijn brede schouders aan de vrouw die zich huilend en snikkend naar de receptie sleept ten einde aldaar een of andere vloeistof te nuttigen om zo tot rust te komen.

De file lost op en de hele camping heeft weer wat te vertellen aan den dis. Het leukste is natuurlijk het leedvermaak en na een paar glazen wijn lacht iedereen wat af. Ook de computerproblemen kunnen nu gerelativeerd worden. Het afwassen na het eten gebeurt in grote solidariteit, hoe is dat nu toch mogelijk!.

Ik kwam tot de volgende conclusie:

*“Im Schatten sollte man verkehren,
so Feinde richtig zu belehren
In der Sonne ist es viel zu Heiß,
Gedanken legt man besser auf Eis.”*

De Pil

Gisteravond hebben wij ons strategisch plan uitgevoerd. Lang erover nagedacht hoe we Boris konden verschalken, zodat hij die pil van 35 Euro naar binnen kreeg. Een uitgekiend plan. Een saucisse extra gebakken, want daar is hij dol op. Dan die pil in kleine stukjes en onder de brokjes met die worst in fijne stukjes gesneden.

“Heerlijk, heerlijk... Boris kom eens kijken lekker, lekker!” Boris rook, at een brokje en draaide toen zijn kont naar ons toe. Hij vratt het niet. Buiten ging hij met zijn achterste naar ons toe liggen om duidelijk te laten blijken dat hij daar niet in zou trappen. Wat we ook probeerden: hij vratt het niet! Margaret was buiten zich zelf van boosheid.

“Een pil van 35 euro, rothond!”, schreeuwde ze door de voortent. Hij ging gewoon in zijn mandje liggen en deed zijn ogen dicht. Na een fles wijn waarmee wij ons gezamenlijk troostten om hoeder te zijn van zo’n misbakseltje, begon Margaret eens voor te rekenen wat dat beest ons niet al gekost had in de loop van die tien jaar. Terwijl Boris lag te snurken, becijferde ze mij dat hij ons alleen al aan premie van de verzekering zo’n vijfduizend euro had gekost. Daarvan hebben we maar één duizend euro teruggekregen. Na nog een halve fles kwamen we tot de conclusie dat die 35 euro dan ook niets meer zou uitmasken. We legden ons bij ons lot neer. Margaret had die anti-teken pil gekocht omdat we nogal eens vergaten de pipetjes met vloeistof tussen zijn schouders aan te brengen. Met die pil zou hij drie maanden tegen teken en vlooien beschermd zijn.

De volgende ochtend ging ik met Boris een kleine wandeling maken. Ik liep langs het grote huis waar tot voor enige tijd geleden een Engelse vrouw met een sportwagen, in woonde. Het is een groot huis met een flink grasveld er om heen en een grote heg, maar het was er de laatste jaren opvallend rustig. Nu was de weg vernieuwd en

geasfalteerd. Er stond een oudere man grind te scheppen in een sjoepkar. Ik sprak hem aan omdat het nogal benauwd was en het zweet hem over het gezicht liep.

“Het is veel werk”, zei ik. Hij antwoordde mij in het Frans, daar ik hem ook in het Frans had aangesproken, maar ik hoorde meteen dat het geen Fransman was. Toen ik het hem vroeg, bleek dat hij Engelsman was en we zetten de conversatie in het Engels voort. Hij

had het huis gekocht van de vorige, Engelse eigenaren. Hij kwam al jaren in deze streek en had besloten daar een deel van zijn levensavond te slijten. Hij had het gekocht samen met zijn zonen. Het beviel hem zeer, hij had een ópen huis’ dat betekende dat hij ook veel

gasten had, ik denk een soort ‘bed & breakfast’. Het gesprek ontwikkelde zich vlot en na enige tijd nodigde hij mij uit om eens een glas wijn te komen drinken. Ik vertelde hem dat ik wel overwogen had om ooit een huisje hier te kopen, maar dat ik toch maar liever toerist bleef, zodat ik niet, zoals hij, met grind etc.. hoefde te gaan sjouwen. Hij gaf me gelijk. Wat hij hier allemaal meemaakte! Toen de weg vernieuwd werd, zijn gasten konden immers het huis bijna niet meer bereiken, zo slecht was de weg, kwam ook de waterleiding tevoorschijn. De meter stond aan de straat en ging van daaruit naar zijn huis zo’n driehonderd meter van de straatweg verwijderd. Hij kreeg een rekening voor 1500 kubieke meter water. Onmogelijk, het bleek dat de waterleiding op 50 verschillende plaatsen gesprongen was. Niemand had zich de moeite genomen hem te informeren. Omdat hij toch de weg liet vernieuwen, had hij ook maar meteen de waterleiding vernieuwd. Hij mocht Boris zeer. En Boris vond hem ook wel interessant.

“Een mooie hond” zei hij. Hij had ook honden, twee stuks. Had hij geïmporteerd vanuit Engeland naar Frankrijk, wat nog een hele toer was geweest. Ik vertelde hem van het debacle met de anti-teken pil. Hij zei:

“Zij vreten shit, paardenstront, koeienmest, maar er hoeft maar iets in het voer te zitten van pil en ze verdommen het om het te vreten!”

Ik kon dat alleen maar beamen.

“Maar”, zegt hij, “mijn ‘vet’ heeft iets nieuws aanbevolen en dat werkt heel goed. Zo van die pipetjes met vloeistof die je tussen de schouderbladen moet toedienen, dat helpt ook heel goed, dan heb je dat gedoe met die enorme pil niet meer!”

letwat beschaamd nam ik afscheid van hem. Terug op de camping hebben we besloten om toch maar bij de apotheek die set met pipetjes te gaan halen. Is wel weer voor zo’n 30 euro’s, maar ja, als je hem aankijkt dan smelt je. Je zou toch niet willen dat zo’n smerige teek, ah jakkes nee!

Battle of the Batts

Op het moment dat ik de Lap Top wil inpakken in zijn tas, om hem mee op vakantie te nemen, valt mij op dat het icoontje voor de accu niet op vol staat. Maar slechts 33% opgeladen. Vreemd, hij zou zichzelf altijd moeten opladen tot 100%. Bekijken we later wel en we gaan op pad. In Bédoin aangekomen staat het icoontje op 30%. Ik wordt nu toch wel ongerust. Stel, dat ding houdt er mee op, dan zit je afgesloten van de wereld, geen skype, geen krantje en geen e-mails. Dus met mijn ongerustheid maar eens naar Jean-Baptiste.

“Heb jij misschien een mannetje die dit soort dingen kan repareren?”.

“Ja, kom maar eens met dat apparaat langs, ik wil er wel eens naar kijken!” Het blijkt dat hij vaker met dat bijltje gehakt heeft.

’s Middags om 3 uur loop ik bij hem binnen. Hij bekijkt het apparaat, draait het om en tovert de accu, ‘les batteries’ tevoorschijn. Heb nooit geweten dat die daar zaten. Ik dacht al dat je met schroevendraaiers aan de slag zou moeten gaan en zo. Hij probeert nog zonder de accu maar het apparaat doet dan niets, dus de accu is wel noodzakelijk.

“Die ‘truc’ werkt dus niet”, verklaart Jean-Bah!

” Je zult een nieuwe accu moeten bestellen, deze is gewoon op. Hoe lang heb je dat apparaat al?”,

“ik dacht 6 jaar, maar ik zou het niet weten”.

“Zullen we het via internet bestellen? “, ik stem toe en overleg mijn Visa kaart. Zo gepiept. Het ding is ‘op stock’, het wordt per expres besteld, dat is dan wel 14 euro extra,

“maar dan heb je hem ook wel binnen twee, drie dagen”, zegt een tevreden Jean-Bah. Ik ben ook tevreden want ik zag het heel wat donkerder in.

Margareet heeft haar eigen problemen. Haar lievelingetjes zijn de drie zelf oplaadbare Ikea lampjes. Aangezien zij altijd de grootste rampen verwacht bij onweer en andere ongein, zit ze 's avonds voor

het naar bed gaan haar opdraaibare 'GaiaZoo knijpkat' op te draaien tot je er gek van word... “voor het geval dat, je weet maar nooit!”

De Ikea lampjes, bedoeld om arme lieden in ontwikkelingslanden te voorzien

van licht, werken op zonnecellen en drie oplaadbare batterijen. Eén lampje doet het nog, de andere twee hebben het opgegeven.

“Misschien zijn de batterijen kapot?”, zegt ze en besluit om nieuwe oplaadbare batterijen mee te brengen van Leclercq. Jeetje wat zijn die dingen duur. Mag hopen dat die arme student in het ontwikkelingsland, die pas aan zijn studie heeft kunnen beginnen omdat er lampjes van Ikea beschikbaar waren, niet geconfronteerd wordt met zo een kostenpost, want dan is het vlug afgelopen met de voortvarende studie.

De nieuwe oplaadbare batterijen worden erin gemonteerd en de lampjes doen het nog steeds niet.

“Misschien zijn de lampjes kapot?” suggereer ik. Alle mogelijke combinaties met het nog functionerende lampje worden uitgetoetst maar het resultaat blijft nihil.

“Misschien moeten de batterijen eerst opgeladen worden?” vraag ik, alsof ik belangstelling heb. “We hebben zo'n oplaad apparaat, tenminste dat meen ik toch?” Ja zon apparaat hebben we, maar niet

bij ons. Dus de volgende dag', Margaret moet toch naar de Lidl, koopt ze meteen zo'n oplaadapparaat. De batterijen gaan erin, "duurt wel lang, zo'n vijf uur, voor dat ze opgeladen zijn", zegt ze hoopvol. ;s middags om twee uur wordt het oplaadapparaat aangezet, prachtig rood scherm. Als dat nu blauw wordt, zijn de aardappels gaar, verklaart ze met opgeheven hoofd. 's Avonds om 12 uur, we gaan weer eens veel te laat naar bed, straalt het apparaat nog even vrolijk rood. De volgende ochtend is het nog rood, maar als we van de ontbijttafel terugkomen kan ik opgetogen uitroepen dat het schermje blauw geworden is. Ze gaat meteen aan de slag met de schroevendraaier om de batterijen te herplaatsen. Ik verlaat stillekes de caravan, aangezien ik er niet zeker van ben dat het wel allemaal zal functioneren. Een ijselijke kreet weerklinkt, ik had het verwacht, de lampjes blijven dood. Ook alle mogelijk combinaties die dan uitgevoerd worden met het wel nog functionerende lampje lopen stuk: We controleren ook nog of alle draadjes wel vastzitten, hetgeen het geval is en geven het dan op. Lampjes zijn kapot, jammer voor de student in Zimbabwe.

Ondertussen zijn we alweer vijf dagen verder. Ik heb nog steeds niets gehoord over mijn accu. Mijn computer geeft aan: nog 15% resterend. Ik begin hem toch wel te knijpen. Ik wend me weer aan Jean-Bah, hij zegt: "je kunt het zien op internet!". Het blijkt dat hij een 'track and trace' systeem bedoelt. Inderdaad op de internetpagina's van 'France-Batt' staat ergens ver weg onder in het hoekje, zo klein dat ik er mijn vergrootglas er voor nodig heb, dat je de 'status' kunt bekijken. Na enkele pogingen bij UPS, wordt ik doorgeleid naar een 'particuliere bezorger', UPS heeft het pakje 3 dagen geleden doorgegeven aan een lokale bezorger. Later die middag krijg ik inderdaad een e-mailtje van de Franse Post, dat ze me morgen het pakje gaan bezorgen. Dat noemen ze 'expres', 7 dagen later! Daar betaal je dan ook nog 14 euro extra voor, hadden ze beter met de gewone post kunnen sturen, dan was het er sneller geweest.

Ik vertel het aan Jean-Bah... hij kijkt me meewarig aan en zegt, de armen in barmhartigheid spreidend: “dat is Frankrijk... en dan staken die nog niet eens!”

Margaret is inmiddels weer bijgekomen van de teleurstelling en is vast van plan om verhaal te gaan halen bij Ikea in Avignon.

Nu maar hopen dat zich in de tussentijd geen ‘noodgevallen’ voordoen, want dan zullen we kaarsjes moeten branden. Gelukkig loopt de hond niet op batterijen!

La 'Transhumance' 2017

Eigen huisje eerst!

Onze droom, een eigen huisje in de Provence, is uitgekomen. Hoewel

het maar een eenvoudig 'Mobil Hoompje' is (in Nederland noemen ze dat een 'stacaravan') voelen we ons er geweldig bij. De foto's getuigen ervan. Aangezien we op de Camping Pastory staan, hoeven we niet om te kijken naar tuin en veiligheid, is er altijd wat te doen als je daar zin in hebt. We slapen geweldig op de nieuw aangeschafte matras en het terras ziet er uit als een juweeltje met dank aan de twee rechter handen van Kees. De Bierglas Brede Balustrade (BBB) functioneert geweldig

hoewel een glas wijn er ook zeker op past.

Maar eigen bezit brengt ook verplichtingen met zich mee. Je moet enig onderhoud plegen en het eerste probleem waar je tegen aan fietst is natuurlijk het toilet, met name de toiletbril. Toen we het huisje overnamen besloot de chef dat er onmiddellijk een nieuwe toiletbril in moest verschijnen. Alleen al het eraf krijgen van de oude, zeer degelijke toilet bril, was een drama. Ik kreeg het niet voor elkaar met mijn twee linker handen. De eerste tekenen van het 'Lunette de la Toilette-syndroom' (LdlT- syndroom). Gelukkig waren twee andere

rechter handen in de buurt en die arme Freddy heeft in de bloedhitte een half uur liggen zagen om de oude vassing er af te krijgen.

Een nieuw garnituur werd gekocht. Zag er degelijk en stevig uit, licht muisgrijs en twee schroeven slechts, fluitje van een cent. Had je gedacht. Vanaf het eerste moment, na mijn installatie, lag het ding scheef. Zette ik hem recht dan zat hij weer los en zwabberde van links naar rechts. Elke keer haalde ik hem er weer af. Na de verplaatsing van de Mobil Home naar zijn definitieve plaats, maakte Margaret een schuiver en ze verklaarde dat ze er niet meer op zou gaan zitten want dat was levensgevaarlijk. "En als de kleinkinderen komen, die hebben toch al zo'n angst voor dat gat, met zo'n losse bril, zijn ze bang dat ze er in vallen". Dus weer de hele zaak eraf gehaald en er antislip tussen geplaatst. Even ging dat goed, toen brak de schroefdraadstang door het bevestigingsplaatje heen en laag alles weer los. Ik had nog twee grote schroeven met moeren die er geweldig in pasten en het probleem leek opgelost. Na drie dagen begon het weer te schuiven en begon de ellende weer van voren af

aan. Ik dacht: "ik boor er een gat in en bevestig daarmee de schroeven met de moeren, dan moet hij wel vast blijven zitten". Haha, had je gedacht. Je had een antislip cursus nodig om je behoefte te doen. Na nog

enige verwoede pogingen mijnerzijds, waarbij dat ellendige ding telkens op mijn vingers of mijn hoofd viel en ik zelfs in de bril terecht kwam, legde ik ten einde raad, het probleem voor aan mijn twee rechter handen: Kees. Hij kent een hele andere aanpak. Pak ik een probleem van boven aan, hij grijpt van beneden door. Haalde de hele

santenkraam er af en wat bleek: de stelschroeven aan de binnenkant van de scharnieren zaten allemaal los. Je mag toch verwachten dat

als je zo'n ding nieuw koopt, dat men dan de stelschroeven vastzet... nee, maar niet in Frankrijk. Hier leveren ze de onderdelen erbij, maar niet helemaal vast. Gelukkig kan de chef nu weer rustig op het toilet zitten, en ben ik de enige die vannacht nog even een aanval van het 'Lunette de la Toilette-syndroom' heb moeten afslaan. De bril is weer 'schijtvast' ook voor boven de tachtig kilo.

Je talen!

Voor onze camping staat een bord dat vermeldt: ‘Wij spreken Nederlands’(resp. Duits, Frans en Engels, zie foto) Taal is heel

belangrijk. Dat bord is een aandachtstrekker. De talloze fietsers die langs fietsen, roepen steeds weer als ze langs Camping Pastory en het bord fietsen: “Wi spreken Duts”. Waarbij het onduidelijk is of ze nu Duits of Nederlands

bedoelen. Het mooiste is dat niets minder waar is. Onze camping chef, spreekt hooguit wat ‘Frengels’, maar dat is al heel veel meer dan de meeste hier uit de omgeving. Het bord is blijven staan omdat de vorige eigenaar inderdaad, het was een Antwerpse zakenman, al z’n vier talen sprak. Menige autochtoon bezweert me dat ze talloze jaren Duits hebben gehad op school, maar ze krijgen het niet uit hun strot. Toch heeft dat bord een enorme uitwerking op de grootte van de klandizie. Het werkt als een magneet. De smoes zal dan zijn dat de werknemer die ook Nederlands / Duits spreekt toevallig even op vakantie is. Omdat ik mijn talen redelijk spreek dankzij mijn gouden oude goeie HBS, vraagt de camping chef me wel eens wat te vertalen. En dan valt mij op dat Fransen nooit iets direct kunnen zeggen. Op de WC’s hing vroeger de tekst: “Les balayettes ne sont pas seulement décor d’office”. Jarenlang vroeg elke buitenlander zich af wat dat nu toch zou betekenen. Uiteindelijk heb ik het eens opgezocht. Het betekende dat de WC borstel er niet als bureaudecor stond. Wij zouden zeggen: “gebruik de WC borstel!” Ook een afbeelding op de WC van een surfer op een hoge golf, waaronder de tekst “Duw

langzaam!”, werd pas duidelijk als je weer eens met natte voeten op de voetstappen van de Turkse WC stond wanneer je de handel voor de spoeling had doorgedrukt en veel te hard. Het was altijd hilarisch om bij nieuwelingen te wachten op het moment dat ze vloekend de WC uit kwamen met soppende voeten.

Laatst ging ik mee naar de grote “Leclercq”, de zaak waar je alles kunt kopen. Vooral de visafdeling is enorm. Haal even wat kabeljauw, zegt mijn vrouw. Dus ik vlug naar de visafdeling, daar stond een aantrekkelijke juffrouw en ik zag ook de Noorse kabeljauw al liggen. Een spontane aanval van dyslexie liet mij vragen om 500 gram ‘de Kalibou’. De juffrouw keek mij verbaasd aan.” Jawel die ‘Kalibou’ die uit Noorwegen, toch, van de reclame! Ze hernam zich en zei: “Mijnheer, ‘Kalibou’ (dat is Eland in het Frans) komt weliswaar ook uit Noorwegen, maar die hebben we hier nog niet, we hebben wel Cabilou” (dat is kabeljauw in het Frans). Zo heb ik ook al in een ijzerwareenzaak gevraagd om een ‘écrivisse’ (garnaal) in plaats van een ‘tournevis’ (schroevendraaier), en in een boekhandel om een ‘magasin de timbres’ (postzegelzaak) in plaats van een ‘magazine de timbres’ (postzegelblad). Op de camping had ik op de ‘cousins’ (kussens) geschreven dat ik mijn ‘coussins’ (neven) wilde ‘cuissons’ wilde koken.

Soms versta je het ook verkeerd. Mijn vrouw serveert sinds kort wel eens focaccia bij de lunch. Wat krijgen we vanmiddag: vraag ik. Ik versta “katzia’s” en informeer mij nader. Zij zegt, tenminste dat versta ik, ‘fockin katzia’s’. “Nou ja, dan hoef je niet meteen te

gaan schelden! Dat woordgebruik ben ik niet van je gewend!
Misverstandje...

Bij het volgende voorbeeld schiet ik zelf van het idee alleen al in de lach. Een Maastrichtenaar die 'charcuterie' (een voorgerecht, bestaande uit een grote variëteit aan vleeswaren) besteld in een restaurant. "Geef mich mè 'ns die ouwkutterie!". Je moet er toch niet aan denken, toch?

Op het terras

Bij 'Pasta et Basta'

Bij Maarten in de voortent.

Lang leve de Provence!

Als je naar de Provence gaat zal je het weten ook! Alle kwaliteiten worden uitgebreid tentoongesteld. Je wordt soms dol van die tafereeltjes. Alle kannetjes en schoteltjes die we gekregen hebben

zijn in die kenmerkende gele kleur. De motieven lopen altijd uit op cigallen en olijven, met gekke kringetjes en lijntjes. Zoiets als bij ons het 'boerenbont'. De kleuren wit, blauw, paars en oker overheersen.

Soms wordt je er een beetje tureluurs van. Mijn vrouw houdt van fris. Ze heeft nu iets nieuws: blauw spoelwater. Dat is zó blauw, toen ik op het toilet zat viel mij spontaan het liedje van Toon Hermans in:

"Mediterranée , zo blauw, zo blauw,
... als ik in de pot kijk, zie ik jouw.!"

Uitgevoerd met de zelfde vibraties in de stem zoals Toon dat deed, sluit ik zo nu elke sessie af. Nu weet ik waarom die Middellandse Zee zo blauw is! Al dat blauwe toiletwater, ongezuiverd! Het geheel wordt gecombineerd met de niet te verdrijven geur van lavendel, die hier in huis overheerst, omdat mijn lief ervan overtuigd is dat lavendelolie de muggen verdrijft. Waar die muggen dan vandaan moeten komen is mij een raadsel, want het is hier kurk- en kurkdroog

en muggen hebben, zoals algemeen bekend is, water nodig. Kortom, ook als je op de pot zit, waan je je echt in 'de Provence'. En daarna heeft iemand in het lavendelveld gepoept, alla.

Steekbeestjes horen ook bij de Provence. Een soort zandvlooien. Je merkt ze niet, maar de volgende dag heb je een ongelofelijke jeuk. Maar goed: je moet niet zeuren, terug naar de natuur, toch? Ook die cigallen, krekels zal ik maar zeggen. Op 16 juni begon de eerste en het leger cigallen is intussen tot een grote massa aangegroeid. Een buurman had zo schoon genoeg van dat gekrekel, dat hij zijn hoorapparaten uit deed. Ik zelf heb er geen last van, ik hoor het niet meer als ik er niet op let. Dat noemt men gewenning. Bij mijn vrouw krijg ik soms wel de neiging om mijn hoorapparaten uit te doen.

De Provençalen zelf zijn tamelijk onbehouden. Als je vriendelijk bediend wordt, kun je er bijna zeker van zijn dat de bediening van allochtone afkomst is: meestal Italianen. Die stralen altijd een levenslust en vriendelijkheid uit. De Provençalen zijn tamelijk

hooghartig, zoiets van: je mag blij zijn dat je bij hen mag dineren. Er is nog een uitzondering, dat zijn de Spanjaarden. Ons stamcafé L'Observatoire, is in, van origine, Spaanse handen. Die kunnen met nog geen vier paarden een glimlach op hun gezicht getrokken

krijgen. Altijd maar met die neus in de wind. Overigens is de bediening wel correct en zijn de prijzen nog schappelijk, wat in sommige etablissementen hier wel anders is. En, het is het etablissement waar Tommy zijn laatste cognac geconsumeerd heeft, altijd goed voor een verhaal.

De siësta is ook zo'n typische Provençaals gebruik. Tegenwoordig neemt het wat af, maar de kleine zaken zijn allemaal van 1 tot 3 potdicht. Vroeger was de camping ook ontoegankelijk van 1 tot 3 uur. En, wanneer komen al die Hollanders en Duitsers aan: natuurlijk om half 2. Dat heeft de oude directie veel klanten gekost. De nieuwe generatie is daar nu wel van doordrongen en houdt de tent de gehele

dag open en vaart daar wel bij. Ik zelf houdt stevig vast aan mijn siësta. Ook nog eens omdat er bij de lunch ook altijd een glaasje op tafel verschijnt... en daarvoor ook nog wel, bij de apero. En eigenlijk de hele dag. Vooral wanneer, zoals nu, een stevige

Mistral waait. Op de een of andere manier dwingt die wind tot een hogere consumptie. Moeten we snel weer afleren, als we thuis komen. Maar van de week heeft het thuisfront me uit de slaap gehouden tijdens de siësta. Er stond een column in de Volkskrant van Sander Donkers op 22 juli j.l., waarin hij beschrijft hoe hij samen met een vriend een aantal dagen naar Zuid-Limburg vertrekt om lekker te fietsen. Heerlijk in de natuur met veel frisse lucht. Af en toe natuurlijk wel wat overlast van motorrijders in zwarte jassen en auto's die niet willen wijken, maar al met al ideaal om bij te komen als je in Amsterdam woont. Tijdens de tocht door het groene Limburgse heuvelland wordt hij ingehaald door een brommertje, zo'n stinkding uit de jaren tachtig. Twee brommertjes,,,, tien brommertjes. Een hele reeks Zündappjes, Solexjes, Kreidlertjes en Puchjes komen voorbij. Allemaal tweetakttertjes met heerlijke mengsmering, uitlaatgassen; 'ohne Ende'. Toevallig weet ik, vanwege mijn functie als secretaris in het bestuur van het Gemeenschapshuis 'Op d'r Plats' dat er dat weekend een treffen georganiseerd is door de Klimmense

brommerclub 'De Kompels'. Zij sleutelen als hobby aan die oude

apparaatjes en houden een ruilmarkt voor onderdelen. Ook de toertocht wordt een reuze succes met maar liefst 835 deelnemers. Ik zie het tafereel al voor me. Het is een 'Louis de Funès-achtige' scene. De sportieve fietsers zijn ten einde raad, na de 400ste brommer in de berm gevallen en hebben al die stinkdingen aan zich voorbij laten gaan. Hij haat die tweewielers. Het einde van de toertocht wordt altijd gevormd door één persoon op een brommertje met een 'pothelm' op. Die zwaaide ook nog vriendelijk, dat moest het slachtoffer toegeven. Elke keer als ik daaraan

dacht, barstte ik in lachen uit. Heb geen oog dicht gedaan.

Bedoin 2017

Vliegende dassen.

Ook hier in Zuid-Frankrijk, wordt tegenwoordig de waarde van de natuur heel hoog in geschat. Overigens de inboorlingen vinden al dat gedoe over natuur, eco of bio, maar niks, dat beperkt immers altijd iets van hun gading en drang..

Sinds er een verbod gekomen is op bepaalde chemische bestrijdingsmiddelen zijn de vlinders in aantal enorm toegenomen. Tijdens een wandeling wordt je begeleid door de meest fantastische vlinders. Vooral in het voorjaar zijn er veel vogels. Zoals de nachtegaal. Talloze merels en eksters, koolmeesjes, roodborstjes en mussen. Alleen: je hoort ze wel, maar ziet ze niet. Begin van ons verblijf werden we verblijdt met de aanwezigheid van een boekvink. Aanvankelijk tastten we in het duister over dit vogeltje, dat steeds weer hetzelfde lied aanheft: de zogenaamde “vinkenslag”, zo maakte Google ons later duidelijk. Hij liet zich een keer in vol ornaat zien op een nabije tak en toen konden we alle gegevens over deze vink bij elkaar googelen.

Op een van die onvolprezen nachten, waarin je maar niet naar bed kunt gaan omdat zowel temperatuur als omgeving en sterrenhemel je dwingen te genieten, hoorden we opeens een ‘oehj...oehj...oehj’. Duidelijk een uil, maar ja welke uil? Hij ging de hele nacht door, ik vond het niet storend overigens. Deed me een beetje denken aan ‘Midsummer Murders’ daar heb je ook altijd van die uilengeluiden in duistere nachten en op ongure plekken. De volgende dag, bij het Jeux de Boules, kwamen we er over te spreken. Onze Vlaamse vrienden zeiden dat ze het geluid wel storend vonden, zo de hele nacht door. Ach, ik doe mijn ogen dicht en slaap, (maar ik doe ook mijn hoorapparaten uit en dat helpt enorm!). Er was bij hen iemand op bezoek geweest die ter zake deskundig zou zijn en deze had stellig verklaard dat het een das was. Margaret en ik keken elkaar aan en weerlegden dit statement, maar met zekerheid konden we het niet

zeggen, ik ben tenslotte ook maar een gewone bioloog. Toen we later op ons terras zaten na te genieten van onze overwinningen (Nederland-België, de Belgen twee keer verslagen), hoorden we die ‘das’ weer. En opeens kwam hij, door het duister, weliswaar onzichtbaar, overvliegen. ‘Oehj...oehj...oehj,’ een vliegende das. Nooit eerder vertoond. Nu wilden we het weten ook en Margaret begon meteen stevig te googelen. Omdat ze al sinds het voorjaar een aantal uilen via internet volgt (om prettig gestoord van te worden:

“Och kijk –vijftien minuten lang- ze zitten op hun takje, nu gaat er weer een naar binnen... nu valt er een van z’n stokje... ochcherme!). Ze kan inmiddels alle uilensoorten vinden, met het karakteristieke geluid dat ze maken. Het geluid kwam overeen met dat van een ‘dwergoor-uil’ (zie de foto van de Vlaardinger Couant). Een beestje ter grootte van een merel, dat alleen in deze contreien voorkomt. Het leeft van insecten en is vooral ’s nachts actief. De volgende dag is ze meteen naar onze Belgische burens gegaan om een en ander recht te zetten. Telkens als we nu het geluid ’s

avonds weer horen: “Ah, daar gaat weer de vliendend das!”.

Bij de Belgische burens zeiden ze later, “neen amay, gij hebt gelijk... het geluid waarover wij klaptten, was: miepmiep... miepmiep!” Nou ja, dat geluid kan toch iedereen herkennen. Dat is óók geen das, dat is een specht: Woody Woodpecker, toch? Hoef ik, met jarenlange TV-opleiding en kinderen niet eens op te zoeken op Google. Die gekke Belgen toch.

Terug naar de natuur. Onze camping baas Jean-Bah Mahon, heeft het ook te pakken. Meer aandacht voor het milieu: je kunt je afval gescheiden inleveren. De chef heeft zelfs een composthoop ingericht, waar je die aparte groene emmertjes kunt legen. Hij heeft ook een

nieuwe 'groene' stijl ontwikkeld: de 'New Nature Mahon Style'. Niet

meer zo dat gelakte, nee, gewoon de blote planken en stammen zonder poespas. Best leuk om te zien, het natuurlijke gebruik van al dat spul. Bijna altijd praktisch ook, behalve bij ons terras. Zonder 'Bierglas Brede Balustrade' (BBB), en met planken, waar de klein-kindertjes tussendoor

konden vallen, was het niet echt af. Dus, wat extra materiaal gekocht

en met behulp van de twee rechter handjes van Kees, is het goed gekomen.

Allemaal terug naar de natuur! Of daar het rennen, draven, fietsen, zwemmen ook bij hoort, betwijfel

ik. Ik denk dat de mens daarvoor niet gemaakt is, behalve als hij hard moet wegrennen. Maar neemt niet weg dat ik groot respect heb voor al diegenen die de Mont Ventoux oprennen en fietsen.

32 Jaar,

Heel lang geleden draaide een 6 meter-combinatie van een Opel

Ascona met een Sprite caravannetje de parkeerplaats van onze camping op. We waren voor het eerst op Camping Pastory en zijn er niet meer weg gegaan. Het land bevalt ons, het weer bevalt ons en ieder jaar krijg ik weer gelijk, net zoals dit jaar: als je op vakantie gaat, dan wil ik garantie op redelijk mooi weer. Ook dit jaar voorspelde ik het mijn vrouw: "let op, je zult zien, de laatste schooldag waarop de mussen nog van het dak vallen, is voorbij en je zit twee maanden in de regen. Ik heb medelijden met die mensen die hun zuurverdiende vakantie in de regen moeten zitten." We hebben hier dit jaar, nu bijna drie maanden doorgebracht en afgezien van de af en toe lastige Mistral zijn er pas twee dagen een paar drupjes gevallen. Dit is een soort 'Bermuda-driehoek': hier verdwijnt het slechte weer. Terwijl het in heel Europa giet is het hier mooi en kalm.

Toch lijken zaken ook te veranderen. Nu. 32 jaar later, draait er een 13 meter lange combinatie Volvo-Südwind de parkeerplaats op en ik

verwelkom mijn kleinkinderen. 'L'Histoire se répète'. Na twee weken regen heeft hij toch maar zijn hele hebben en houwen opgepakt en is zonwaards gegaan. Aan de

ontbijttafel op mijn terras word ik nu steevast elke morgen begroet met: "Hoi Opa!" Hoeveel geluk kan iemand hebben?

32 Jaar geleden stonden we op plaats 1, langs de weg. Aan de overkant woonde een echtpaar, waarvan we al die tijd nooit de naam

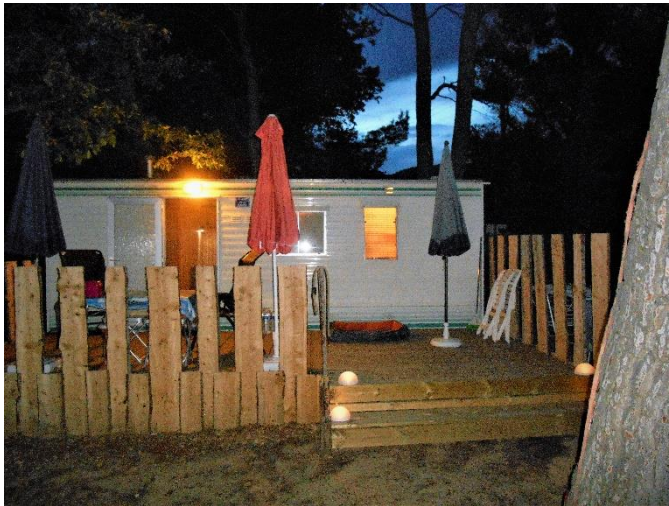

hebben geweten. Hij ging elke dag naar zijn werk en zij was constant bezig in de tuin. Een paar jaar geleden is hij ook gepensioneerd en werkten ze allebei in de tuin, er lag geen blaadje verkeerd. Ik ken de naam nog

steeds niet, zij begroette ons altijd wanneer ze de vuilnis naar de container bracht. Zij was vriendelijk. Soms waren er opmerkingen, vooral toen onze Boris nog een Boris-je was en het blaffen had

ontdekt. Maar ook dat is goed gekomen. Nu stond er opeens een condoléance register voor de oprit. Ik heb er toch maar onze treurnis in opgeschreven. De volgende dag stond de man, weduwnaar nu, huilend voor ons huisje, om ons voor het medeleven te bedanken, hij blijft alleen achter! Zij heette Jeannine. Ze is gestorven aan kanker.

Dat herinnerde ons aan ons levensmotto: profiteer ervan, want het leven is net een kinderhemdje – kort en bescheten - ! Overigens herinneren onze twee kleinzoons, hier al beter bekend als de nieuwe Vikingen, ons daar ook regelmatig aan, maar dan andersom. Jeetje wat kunnen die eten en als gevolg ook...

Regelmatig, 's avonds op het terras, komen de herinneringen aan vervlogen tijden weer boven. Het boek dat ik er over geschreven heb wordt nu in normaal Frans omgezet door mijn buurman, die 85 is, maar nog steeds goed ter been op de

computer. Ik heb het geheel pagina voor pagina via Google Translate vertaald en hij heeft het op zijn laptop gezet om er fatsoenlijk Frans van te maken. Hij gaf een sprekend voorbeeld: 'Nous avions' (wij hebben) wordt stevast vertaald als 'onze vliegtuigen'!

Drie maanden zijn bijna voorbij. Ze zijn als een trein voorbij gesneld. De tijd gaat te vlug. Dus mensen, denk erom...